

DÍSZLET-DARABOK SZINDBÁD SZÍNPADÁRÓL

Ahol a hold
glóriáját egy poros akácra kötözte,
mint anyád barátnői ölelkeztek össze
a fűzfák, templomuk a kert, lám félik
az Urat, míg a félhomályban félig
elhalt sikoly szökik, ahogy meleg
szél bújdosik az élveteg
petúniák között. S ott a sötét
udvar mélyén, mint rejtelmes denevérek köréd
gyűlnek csapongva e halk sikoltások.
A fogadó folyosóján már mások
futkosnak, halk viháncolásuk átfon,
kövérkés és lágy tapintású, bársony-
keblű fiatalasszonyok víg lihegése átcsal
(tán eléd sietnek szagos kaláccsal)
miközben gyúlnak mindenütt az orcák.
A langyos tavaszi esők fehérre mosták
a menyecskék térdét, testüket is megmártva
a zápor valcerében. Eső után hársfa-
leheletként a dáma a hajnalodó
liget szagával, mint mohó
ölelkező-rímek ama Vitéz
verseskönyvében: tovaleng. Kínéz
felhő ablakain, arany világol
s míg lakodalmi méz csorog az ágról
égi gázlámpa gyúl most pont ott,
ahol a jókedv úgy csapódott
falnak, mint űzött kismalac –
csak a csend nyüzsgő, álmodó piac...
Már ismeretlen; mosolytól válunk...

De ha föl nem kopik az állunk
még láthatunk csodát!
Hogy alvó mezőn át a folyó partja
felé sárga szamarait mint hajtja,
amott a hold.